

Arrest

nr. 234 491 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 november 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 7 november 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 september 2008 en op 30 juni 2009 dient de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Ankara (Turkije) een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek. Op respectievelijk 21 oktober 2008 en 17 juli 2009 worden deze aanvragen geweigerd.

1.2 Op 4 oktober 2009 komt de verzoekende partij het Schengengrondgebied binnen. Zij is in het bezit van een visum type C, afgeleverd op 29 september 2009 en geldig van 3 oktober 2009 tot 2 november 2009 voor 31 dagen voor meerdere binnenkomsten. Op 27 oktober 2009 doet zij een aankomstverklaring (bijlage 3) in België, op grond waarvan zij is toegelaten tot verblijf tot 2 november 2009.

1.3 Op 2 juli 2010 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stad van de gemeente Anderlecht de voltrekking van het huwelijk van de verzoekende partij met mevrouw V. V., van Belgische nationaliteit.

1.4 Op 29 december 2010 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B (bijlage 13) genomen. Op 20 september 2016, bij arrest nr. 174 975, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.5 Op 3 april 2014 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar genomen. Op 20 september 2016, bij arrest nr. 174 976, verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.6 Op 2 april 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7 Op 7 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 20 november 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.04.2019 werd ingediend door :

*Y(...) F(...)
nationaliteit: Turkije
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan geen buitengewone omstandigheden te moeten aantonen. Hij kan echter niet dienstig verwijzen naar art. 10 Vreemdelingenwet aangezien hij een verblijf aanvraagt op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het recht op verblijf van betrokkene allerminst erkend door het associatieakkoord en de bilaterale tewerkstellingsakkoord. Het associatieakkoord regelt immers de gezinshereniging met Turkse werknemers in België. Betrokkene toont niet aan dat hij aan de voorwaarden van dit akkoord voldoet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde reeds: “Deze overeenkomst heeft immers tot doel de aanwerving van Turkse werknemers ten behoeve van de Belgische nijverheid te vergemakkelijken en voorziet daarom dat de – overeenkomstig de hogervermelde overeenkomst geselecteerde en geschikt geachte – Turkse werknemers, onder bepaalde voorwaarden, hun gezin naar België kunnen laten overkomen.” (R.v.V., nr. 70.970 van 29 november 2011). Betrokkene toont niet aan dat hij tot het toepassingsgebied van dit akkoord en het tewerkstellingsakkoord behoort.

Betrokkene haalt aan sedert 2009 in België te verblijven. Hij staat zijn lang verblijf aan de hand van verscheidene getuigenverklaringen en documenten. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Er werd hem op 29.12.2010 en 03.04.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verder beweert verder geïntegreerd en sociaal verankerd te zijn. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. De elementen met betrekking tot de integratie behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat het gegeven betreft dat betrokkene niemand enige last heeft bezorgd, dit is lovenswaardig doch verhindert hem niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan geen binding of relatie meer te hebben in het land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Verder verwijst hij naar de administratieve moeilijkheden waar hij mee geconfronteerd zou worden in zijn land van herkomst, gelet op zijn afwezigheid. Het betreft hier louter een bewering die niet gestaafd wordt.

Wat de verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken betreft, dit kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Turkse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

De overige elementen (doorlopen van meerdere procedures, sociale bindingen en duurzame lokale verankering, volgen van Franse lessen, het hebben van familie in België en de verwijzing naar artikel 8 EVRM, voorleggen van een werkbelofte en getuigenverklaringen, het hebben van een blanco strafblad, het geen beroep hebben gedaan op steun) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst. (...)"

1.8 Op 7 november 2019 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 20 november 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Aan de heer:

Naam, voornaam: Y(...) F(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn passpoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): aankomstverklaring verstreken sedert 02.11.2009 (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verzoeker toelaat zijn aanvraag in België in te dienen in plaats de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon.

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Turkije terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Verzoeker kwam in 2009 via een visum C aan in België om zijn toenmalige partner, mevrouw V(...) V(...) (RR: (...)) te vergezellen. Hij heeft zich vrijwel onmiddellijk aangeboden bij de gemeente, waarna hem een aankomstverklaring werd afgeleverd. Verzoeker heeft hier sedertdien een nieuw leven opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij noch familie noch huisvesting noch broodwinning heeft.

Verweerder stelt in de bestreden beslissingen dat verzoeker altijd in de mogelijkheid is om eventueel een nieuwe aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in zijn land van herkomst in te dienen. Verzoeker heeft niet de middelen om deze reis te maken. Aldus is het voor verzoeker bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht."

2.1.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, stelt de Raad vast dat zij hierop in haar uiteenzetting niet nader ingaat. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wijst de Raad erop dat deze artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk. Zij voert echter aan dat de motivering niet voldoende is.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de eerste bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop

de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij voert vooreerst een theoretisch betoog met betrekking tot het begrip ‘buitengewone omstandigheden’.

Vervolgens zet zij een aantal feitelijkheden uiteen met betrekking tot haar aankomst in België in 2009 en stelt zij dat zij sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Volgens haar gaat de gemachtigde er “*op deze manier*” aan voorbij dat dit feit eveneens inhoudt dat zij alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij noch familie noch huisvesting noch broodwinning heeft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 2 april 2019 geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen gestoeld op artikel 8 van het EVRM. In het kader van de gegrondheid van de aanvraag beroept de verzoekende partij zich weliswaar op artikel 8 van het EVRM, maar hoe dan ook niet wat betreft het in België hebben gevestigd van haar centrum van belangen, maar wel met betrekking tot haar broer en zus in België. Bovendien zijn de elementen die in het kader van de gegrondheid werden aangehaald sowieso niet aan de orde, aangezien de eerste bestreden beslissing slechts betrekking heeft op de vraag of buitengewone omstandigheden werden aangetoond. De verzoekende partij kan aan de gemachtigde niet verwijten dat hij geen rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd omtrent elementen die zij in haar aanvraag niet als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd. Het is ook niet aan de gemachtigde om uit in de aanvraag aangehaalde elementen zelf andere elementen te distilleren. Het is, zoals hoger reeds aangegeven, immers aan de verzoekende partij zelf om duidelijk de elementen aan te voeren die volgens haar buitengewone omstandigheden uitmaken.

Ook het feit dat de verzoekende partij geen familie, huisvesting of broodwinning zou hebben in het land van herkomst, werd als dusdanig niet aangevoerd in de voormelde aanvraag van 2 april 2019. Ook wat dit betreft, kan aan de gemachtigde aldus geen schending van de motiveringsplicht of de

zorgvuldigheidsplicht worden verweten. De verzoekende partij heeft wel aangevoerd dat zij met haar land van herkomst geen enkele binding of relatie meer zou hebben onderhouden sinds haar vertrek tien jaar geleden, maar op dit element heeft de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing wel degelijk geantwoord. De verzoekende partij gaat echter op geen enkele manier concreet in op deze motivering, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen.

Verder voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing stelt dat zij altijd in de mogelijkheid is om eventueel een nieuwe aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in haar land van herkomst in te dienen. De Raad stelt echter vast dat in de eerste bestreden beslissing geenszins melding wordt gemaakt van een “*nieuwe aanvraag*”, zodat dit betoog feitelijke grondslag mist. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij niet de middelen heeft om deze reis te maken en dat het aldus voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om naar haar land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag te doen. De Raad moet ook wat dit betreft echter vaststellen dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 2 april 2019 geenszins als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd dat zij niet over de nodige middelen zou beschikken. Ook hier kan een schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook niet voorliggen. De verzoekende partij heeft in de voormelde aanvraag wel gewezen op administratieve moeilijkheden omwille van haar lange afwezigheid en op het reisadvies met betrekking tot Turkije, maar op deze elementen heeft de gemachtigde wel degelijk geantwoord in de eerste bestreden beslissing. Op deze motivering gaat de verzoekende partij echter in het geheel niet in, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat, in de mate dat de verzoekende partij meent dat wel sprake is van buitengewone omstandigheden en zij met haar kritiek aldus blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, zij de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek van deze andere beoordeling. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretisch betoog met betrekking tot de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Tevens verwijst zij naar artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat verzoeker niet alleen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing ontvangen heeft, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verweerder dient ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven en gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

Verzoeker kwam in 2009 aan in België. Al 10 jaar heeft hij zijn leven in België opgebouwd en vormgegeven. Verzoeker heeft geen banden meer met Turkije. Zijn centrum van belangen liggen hier in België.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.2 In de mate dat de verzoekende partij op het einde van haar uiteenzetting stelt dat een schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” voorligt, wijst de Raad erop dat een schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” niet kan worden aangevoerd, maar dat moet worden gepreciseerd van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. In haar uiteenzetting gaat de verzoekende partij enkel concreet in op het zorgvuldigheidsbeginsel. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is dit onderdeel van het tweede middel dan ook slechts in deze mate ontvankelijk. De verzoekende partij verwijst weliswaar tevens naar het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, maar zij beperkt zich in dit verband tot het zonder meer stellen dat het niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om haar te bevelen om het grondgebied te verlaten. Hiermee maakt zij echter niet concreet duidelijk op welke manier de tweede bestreden beslissing de betrokken beginselen zou schenden.

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet beperkt de verzoekende partij zich verder tot een theoretische uiteenzetting. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het tweede middel ook in deze mate niet ontvankelijk.

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het wordt niet betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

De verzoekende partij voert aan dat zij in 2009 in België aankwam, dat zij al tien jaar haar leven in België heeft opgebouwd en vormgegeven, dat zij geen banden meer heeft met Turkije en dat haar centrum van belangen hier in België ligt. Zij stelt dat uit de tweede bestreden beslissing op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig het voormelde artikel 74/13 verplicht is rekening te houden. Volgens de verzoekende partij schiet de gemachtigde tekort in zijn zorgvuldigheidsplicht door met dit element op geen enkele manier rekening te houden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift op geen enkele manier uiteenzet op welke manier de door haar in de uiteenzetting van het tweede middel aangehaalde elementen verband houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgesomde elementen. De Raad benadrukt nogmaals dat het gaat om het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift geenszins

melding van enig minderjarig kind, van het bestaan van een gezins- en familieleven en van medische problemen. Dat de gemachtigde op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel rekening moest houden met het gegeven dat zij in 2009 in België aankwam, dat zij al tien jaar haar leven in België heeft opgebouwd en vormgegeven, dat zij geen banden meer heeft met Turkije en dat haar centrum van belangen hier in België ligt, mist dan ook juridische grondslag.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE